

«Η φιλαδελφία ας μένη» (Εβραίους, ιγ' :1)

Η λέξη 'φιλαδελφία' στο παραπάνω εδάφιο σημαίνει 'αγάπη μεταξύ των εν Χριστώ αδελφών'. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είπε χαρακτηριστικά: « Εντολήν καινήν σας δίδω, Να αγαπάτε αλλήλους, καθώ ς εγώ σας ηγάπησα και σεις να αγαπάτε αλλήλους. Εκ τούτου θέλουσι γνωρίσει πάντες ότι είσθαι μαθηταί μου, εάν έχητε αγάπην προς αλλήλους» (Ιωάννης, ιγ' :34,35). Συνεπώ ς για να μας αναγνωρίζει ο Κύριος σαν μαθητές Του, θα πρέπει να αγαπάμε ο ένας τον άλλον. Εφόσον σαν μαθητές του Κυρίου, ανήκουμε στην εκκλησία Του, η οποία ονομάζεται 'Σώ μα και Νύμφη Χριστού', είναι φυσικό τα μέλη του ίδιου σώματος να έχουν αρμονική σχέση μεταξύ τους, γεγονός που θα αποδεικνύεται με τη σωστή λειτουργία όλου του σώματος.

Το να αγαπάμε τους αδελφούς μας είναι κάτι που το χρωστάμε στον Κύριο, επειδή όπως Αυτός έβαλε την ψυχή Του για εμάς, έτσι θέλει από εμάς, σαν απόδειξη της αναγνώρισης της θυσίας Του, υπέρ των αδελφών μας να βάλλουμε τις ψυχές μας (Α' Ιωάννου, γ' :16). Η αγάπη πηγάζει από την σχέση μας με τον Κύριο και αυτή η σχέση είναι συνδεδεμένη με την εκτέλεση των εντολών Του, όπως ο ίδιος μας είπε, 'Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε' (Ιωάννης, ιδ' :15). Συνεπώ ς εάν δεν τηρούμε τις εντολές του Κυρίου σημαίνει ότι δεν Τον αγαπάμε, οπότε το να μην αγαπάμε τους αδελφούς μας σημαίνει επίσης ότι δεν αγαπάμε τον Κύριο επειδή δεν πράττουμε την νέα εντολή που μας έδωσε. (Β' Πέτρου, α' :5-8).

Ένα χαρακτηριστικό γραφικό παράδειγμα χριστιανού που έβαλε την ψυχή του στην υπηρεσία των εν Χριστώ αδελφών του, είναι αυτό του αποστόλου Παύλου. Ο πρώην διώκτης απόστολος Παύλος, δεν έκανε δική του οικογένεια, αλλά ίδρυσε πολλές εκκλησίες και όπως ο ίδιος αναφέρει 'γέννησε' πολλά πνευματικά παιδιά τα οποία υπηρέτησε στις ανάγκες τους μέχρι θανάτου. Ο ίδιος αναφέρει μεταξύ των άλλων,

«...εν κόπω και μόχθω, εν αγρυπνίαις πολλάκις, εν πείνῃ και δίψῃ, εν νηστείαις πολλάκις, εν ψύχει και γυμνότητι• εκτός των εξωτερικών ο καθ' ἡμέραν επικείμενος εἰς ἐμέ αὐτόν, ἡ μέριμνα πασῶν των ἐκκλησιῶν. Τις ασθενεῖ, καὶ δὲν ασθενῶ ; τις σκανδαλίζεται, καὶ ἐγὼ δὲν φλέγομαι;» (Β' Κορινθίους, ια' :8), «...οὕτως ἔχοντες ἐνθερμον ἀγάπην πρὸς ἐσάς, εὐχαριστοῦμεθα να μεταδώσωμεν οὐχὶ μόνον το εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐπειδὴ ἐστάθητε ἀγαπητοὶ εἰς ἡμᾶς. Διότι ἐνθυμείσθε, ἀδελφοί, τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν

μόχθον· επειδή νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να μη επιβαρύνωμέν τινά εξ υμών, εκηρύξαμεν εις εσάς το ευαγγέλιον του Θεού. Σεις είσθε μάρτυρες και ο Θεός ότι οσίως και δικαίως και αμέμπτως εφέρθημεν προς εσάς τους πιστεύοντας, καθώ ς εξεύρετε ότι ένα έκαστον υμών, ως πατήρ τα εαυτού τέκνα, σας προετρέπομεν και παρηγορούμεν και διεμαρτυρόμεθα, διά να περιπατήσητε αξίως του Θεού του προσκαλούντος υμάς εις την εαυτού βασιλείαν και δόξαν»

(Α' Θεσσαλονικείς, β':8-12). Ο άνθρωπος του Θεού δεν είναι στα λόγια χριστιανός αλλά και στα έργα θέτοντας τον εαυτό του στην υπηρεσία των εν Χριστώ αδελφών του, όπως άλλωστε αναφέρει και ο απόστολος Ιωάννης,

«Τεκνία μου, μη αγαπώ μεν με λόγον μηδέ με γλώσσαν, αλλά με έργον και αλήθειαν»

(Α' Ιωάννου, γ':18).

Εάν δεν δείχνουμε αγάπη για τους αδελφούς μας, μέσα στην εκκλησία που μας έχει θέσει ο Κύριος, τότε ούτε στους ανθρώπους έξω στην κοινωνία, με τους οποίους δεν έχουμε κάποια ιδιαίτερη σχέση, θα δείξουμε αγάπη. Οπότε δεν θα υπάρχουν στη ζωή μας έργα μέσω των οποίων θα ομολογούμε ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Εάν όμως δείχνουμε την αγάπη προς τους αδελφούς μας, ο Κύριος θα ευαρεστείται σε μας και θα μας βοηθήσει αυτή η αγάπη να αυξηθεί και να φθάσει μέχρι στους εχθρούς μας. Έτσι θα αποδεικνύουμε ότι είμαστε μαθητές Του. Ο σωστός μαθητής μαθαίνει κάτι από τον δάσκαλό του, με σκοπό να το εφαρμόσει και εκείνος στη ζωή του και όχι μόνο για να αποκτήσει μια στείρα γνώση. Το να φθάσουμε, να διατηρήσουμε και αυξήσουμε την φιλαδελφία, είναι ένας στόχος που περιλαμβάνει διάφορα στάδια. Ο απόστολος Πέτρος μας αναφέρει: «Και δι' αυτό δε τούτο καταβαλόντες πάσαν σπουδήν, προσθέσατε εις την πίστιν σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώσιν, εις δε την γνώσιν την εγκράτειαν, εις δε την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν, εις δε την ευσέβειαν την φιλαδελφίαν, εις δε την φιλαδελφία την αγάπην. Διότι, εάν ταύτα υπάρχωσιν εις εσάς και περισσεύωσι, σας καθιστώσιν ουχί αργούς ουδέ ακάρπους εις την επίγνωσιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

» (Β' Πέτρου, α':5-8). Σύμφωνα με τα δια του Αγίου Πνεύματος γραμμένα λόγια του αποστόλου Πέτρου για να φτάσουμε στην φιλαδελφία, ανεβαίνουμε σταδιακά, βήμα-βήμα, τα προηγούμενα της φιλαδελφίας 'σκαλοπάτια' της αναφερόμενης πνευματικής κλίμακας. Η πίστη είναι η βάση της σχέσης μας με τον Κύριο, μιας και

‘χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν• διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν’

(Εβραίους, ια΄ :6). Στην πίστη θα πρέπει να κάνουμε έντονη και συνεχή προσπάθεια να προσθέτουμε την αρετή. Επειδή ο ορισμός της αρετής είναι πολυσύνθετος μιας και αρκετές ανθρώ πινες ενέργειες και συμπεριφορές χαρακτηρίζονται σαν αρετές, θα υιοθετήσουμε στα πλαίσια της ερμηνείας του εδαφίου □ ένα γενικό ορισμό, βάσει του οποίου σαν αρετή ορίζεται □ η ειλικρινής και συνεχής εκζήτηση και έμπρακτη εφαρμογή από τον άνθρωπο στη ζωή του, □ κάθε αγαθού, □ έτσι όπως αυτό μας αποκαλύπτεται στο λόγο του Κυρίου. Θα λέγαμε πιο απλά ότι το πρώ το που πρέπει να προσθέσει και να συνεχίζει να προσθέτει σε όλη του τη ζωή κάθε αναγεννημένος πιστός είναι η συνεχής, ένθερμη και η δια του Αγίου Πνεύματος προσευχή. Σε αυτή την αρετή πρέπει να προσθέτουμε την γνώ ση, δηλαδή τη γνώ ση του λόγου του Θεού, η οποία γνώ ση για να οδηγεί στην πνευματική αύξηση του πιστού πρέπει να συμβαδίζει και να ακολουθεί την αρετή. Στη γνώ ση θα προσθέτουμε την εγκράτεια. Η εγκράτεια σημαίνει το να κρατούμαστε φυλαγμένοι στην υπακοή του λόγου του Κυρίου, μακριά από κάθε αμαρτία. Συνεπώ ς □ το αντικείμενο της εγκράτειας το καθορίζει η γνώ ση του λόγου του Θεού, η δε επίτευξή της έχει να κάνει με την πλήρωση του πιστού με το Άγιο Πνεύμα, μιας και αποτελεί μέρος του καρπού Του (Γαλάτας,ε΄ :22,23). Στην εγκράτεια θα προσθέτουμε την υπομονή. Η υπομονή είναι η στάση μας εκείνη που υποφέρουμε μία δύσκολη κατάσταση που περνάμε και περιμένουμε μέχρι ο Κύριος να κάνει έκβαση. Ακόμη μπορεί να εγκρατευόμαστε στο να μη ενεργήσουμε με □ δικές μας ενέργειες σε κάτι που περιμένουμε και γι’ αυτό κάνουμε υπομονή μέχρι ο Κύριος να ενεργήσει. Στην υπομονή θα προσθέτουμε την ευσέβεια. Η ευσέβεια είναι να κρατάμε την αγάπη μας και να αποδίδουμε την πρέπει τιμή και λατρεία στον Θεό, άσχετα αν απαντήσει ή όχι στα αιτήματά μας. Μέσα από την υπομονή □ διατηρούμε την αγάπη μας σ’ Αυτόν δια της ευσέβειας, είτε απαντήσει είτε όχι στα αιτήματά μας. Στην ευσέβεια θα προσθέτουμε την φιλαδελφία. Όπως είπαμε την αγάπη μας προς τον Θεό την διατηρούμε δια της ευσέβειας, συνεχίζοντας λέμε ότι η γνησιότητα αυτής της αγάπης θα φανερώ νεται από την εφαρμογή της και στα αδέρφια □ μας (Α΄ Ιωάννου,δ΄ :20,21). Στην φιλαδελφία θα προσθέτουμε την αγάπη. Η τελεία αγάπη είναι η ολοκληρωμένη εφαρμογή του γραμμένου λόγου του Θεού □ στη ζωή μας μας μέχρι τέλους. Όταν η

φιλαδελφία ενεργείται στη ζωή μας, τότε η αγάπη ολοκληρώ νεται σταδιακά στην ολότητά της και θα φθάνει μέχρι και τους εχθρούς μας. Ο απόστολος Πέτρος μας γνωστοποιεί ότι όταν όλα αυτά τα εφαρμόζουμε, μας βοηθάνε να αυξανόμαστε στην επίγνωση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, με αποτέλεσμα να μη έχουμε σοβαρές πτώσεις και να εισέλθουμε πλούσια στην Βασιλεία των Ουρανών ν.

Ολοκληρώ νοντας λέμε□ ότι μέσα στον γραμμένο λόγο του Θεού που διαβάζουμε, ο Κύριος□ τονίζει□ ότι όταν προσευχόμαστε πρέπει να συγχωρούμε όσους μας έβλαψαν για να μας συγχωρεί και Εκείνος. Οπότε για να διατηρούμε τη φιλαδελφία,□ πρέπει να συγχωρούμε τα αδέλφια μας, ότι και να μας έκαναν, γιατί αν δεν συγχωρούμε θα υπάρχει ψυχρότητα και επιπλέον□ δεν θα συγχωρεθούμε και εμείς. Θα έρθουν συγκρούσεις□ μεταξύ μας σαν αδέλφια εν Χριστώ , που οφείλονται στο σαρκικό φρόνημα που εξακολουθούμε να έχουμε(Ιακώ βου,δ΄:1), αλλά να έχουμε την τάση να μετανοούμε, να συνεχίζουμε να αγαπάμε και να συγχωρούμε, σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου. Η επίτευξη της φιλαδελφίας πρέπει να αποτελεί ένα ισόβιο στόχο κάθε ειλικρινή πιστού, μαζί με τους σχετικούς πνευματικούς στόχους που ο λόγος του Θεού αναφέρει: «Τελευταίον δε, γίνεσθε πάντες ομόφρονες, συμπαθείς, φιλάδελφοι, εύσπλαγχνοι, φιλόφρονες, μη αποδίδοντες κακόν αντί κακού ή λοιδορίαν αντί λοιδορίας, αλλά το εναντίον ευλογούντες» (Α΄ Πέτρου,γ΄:8,9).Αμήν!